

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Cenâb-ı Mevlâ (c.c) hepimize lütfu ve keremiyle muamele eylesin inşaallah. Bugünkü sohbetimizde Muhyiddin-i Arabî hazretlerinin (k.s) bazı nasihatleri üzerinde durmak istiyorum.

Muhyiddin-i Arabî hazretlerinin (k.s) mâlumunuz olduğu gibi, tasavvufta çok değerli bir yeri vardır. “Futûhatı Mekkiye” adlı eserin sahibi olup, kendisine “şeyhül ekber” (büyük şeyh) de denilir. Futûhatı Mekkiye isimli bu eser, tasavvuf, akâid, îman.. vs. konulardan müteşekkildir.

İnsanlardan bazıları Muhyiddin-i Arabî hazretlerine şeyhül ekber derken, bazıları da hâşâ zındık-ı ekber diyerek ihtilafa düşmüşlerdir. O’na hâşâ bu şekilde söylemelerinin sebebi “Vahdetül vücud” ehli olmasından dolayıdır. “Vahdetül vücud” olayı iki kısımdır. Bir “Vahdet-i vücudu şuhudî” var, bir de “Vahdet-i vücudu ilmî” vardır.

Vahdet-i vücudu şuhudî’yi biraz açıklayalım; “şuhud” görmek demektir. Vahdet-i vücudu şuhudî her şeyde Allah’ın (c.c) azametini, kemâlini görmektir. Yani kişi ilmen bütün mahlukâtı, mevcudatı bildiği halde, yaratılan bütün her şeyde Allah’ın (c.c) bir olduğunu, vahdâniyetini, kemâlini, cemâlini, celâlini, azametini görür. Hatta kâfirlerde bile Allah’ın (c.c) “kakhâr” vasfını “müntakim”, “şedidül ikâb” vasfını görür. Çünkü o bilir ki, her şey Allah’ın (c.c) kudreti, ilmi ve iradesiyle meydana gelmiştir. Her neye baksa, hangi eşyaya baksa o ilahî kudreti görür. Allah’ın (c.c) varlığı başka, eşyanın varlığı başka olsa da onun şuhûdunda her şey birdir. Her şeyde Allah’ın (c.c) vasfını görür. Bunda bir beis yoktur.

Vahdet-i Vücud-u ilmî ise; Allah’tan başkasının varlığını inkâr etmektir. Allah’tan başka hiçbir şey yok demektir. Böylece peygamberleri, kitapları, ahireti vs. de inkâr etmiş olacağından böyle bir şey yani Vahdet-i Vücud-u ilmî diye bir şey, kabul edilemez, yoktur.

“**La mevcude illallah**” mutlak olarak (kayıtsız olarak) anlaşılırsa vahdeti vücud ilmî olur, tehlikelidir.

O halde “**La mevcude illallah**” sözü “**la mevcude bizatihi**” takdirindedir. Yani: **bizatihi mevcut sadece Allah’tır. Başkalarının varlığı O’nunkine muhtaçtır. O’nun yaratması ve yaşatmasıylaadır.**

Muhyiddin-i Arabî hazretleri Vahdet-i Vücud-u şuhudî demiştir. Şayet Vahdet-i Vücud-u ilmî demişse de sekr halinde söylenen şeyden kişi ma’zurdur. Ancak sekr halindeki söylenmiş bir söz, fiil taklid edilemez.

Tasavvufta bazı haller vardır. Fenâ hâli, bekâ hâli vardır. Kişi fenafillah makamına geçince kendisinden geçer ve Allah’tan (c.c) başka hiçbir şeyi görmez olur, kendinden geçtiği bir anda söylemiş olduğu bir sözde, yani sekr halinde söylenmiş bir sözde bir vebal yoktur. Mâzurdur, yani özürdür. Fakat dediğimiz gibi bir kimsenin bu hâldeyken söylediği sözü kimse taklid edemez. Kitaplarda bazı konularda Muhyiddin-i Arabî hazretlerine (k.s) iftiralar da atılmıştır.

Meselâ “Firavun imanını kurtarmıştır” diye bir söz söylemediği halde O’na (k.s) böyle bir söz isnad ederler. Oysaki böyle bir şey söylememiştir. Çünkü firavunun îman etmeden öldüğü, yani îmansız gittiği bizzat Kur’ân-ı Kerîm’le sabittir. Cenâb-ı Mevlâ (c.c) Kur’ân-ı Kerîm’de bu olaydan bahsederken, firavunun camı boğazına gelince:

-Ben Harun ve Musa’nın rabbine îman ettim! Demesine karşılık,

- Ey Firavun şimdi mi îman ediyorsun, şimdiye kadar neden söylemedin? Artık bu ândaki îman kabul değildir, diye bizzat Cenâb-ı Mevlâ (c.c) buyurmuştur.

Muhyiddin-i Arabî (k.s) muhterem bir zattır. Büyük bir mutasavvıftır. İlmi, keşfi ve kerameti de çoktur. Hatta kendisinden 280 sene önce vefat ettiği Yavuz Sultan Selim Han’ın Şam’a gireceğini, kendi kabrini bulup ihya edeceğini seneler öncesinden bilip haber vermiştir. O’nun (k.s) bazı nasihatlarını aktarmak istiyorum;

1. nasihati;

“Cenâb-ı Mevlâ (c.c) Müslümanları birlik olmaya, beraberliğe çağırmıştır. Birlik ve beraberlikte bereket vardır.”

Muhterem kardeşlerim, cemaatte rahmet vardır, bu her şeye şamildir. Anne-baba ve çocuklardan oluşan bir ailede birlik beraberlik olursa, o evde huzur, rahatlık, bereket ve mutluluk olur. Fakat bir aile darmadağın olursa, o evden de rahatlık, huzur, bereket ve mutluluk kaybolur gider.

Meselâ bir mahalle efradı içinde birlik ve beraberlik olursa veya bir cemaat yine aynı şekilde birlik ve beraberlik içerisinde olursa, orada kuvvet ve rahmet olur.

Nitekim bir gün Peygamber Efendimiz (s.a.v):

“Sizler cemaate bağlanın! Camiye bağlı olun, cemaatten kopmayın, zira, şeytan insanların kurdudur. Bir kurt nasıl ki çobanın gözetiminden uzak olan bir koyuna yaklaşır ve götürürse, şeytan da aynı şekilde cemaatten uzak olan insanlara yaklaşır ve götürür” buyurmuştur.

Aziz ve değerli kardeşlerim, gerçekten de bir sürü içerisinde çobandan uzaklaşmış veya bir ağacın altına girmiş bir keçi veya koyun, kurt için câzip bir av haline gelirse, şeytan da bir cemaate uzak olan, cemaate gelmeyen bir Müslümanı yoldan çıkartmaya çalışır, onun peşine takılıp, onun fikrine evham, vesvese getirir.

Ancak insan camilerde, cemaat içerisinde olursa o, şeytanın şerrinden kurtulur. Bunu bizzat Peygamber Efendimiz (s.a.v) buyurmuştur.

İşte, Muhyiddin-i Arabî hazretleri bir nasihatinde Müslümanlara birlik ve beraberlik içerisinde olmayı tavsiye ediyor.

Bir hekim vefat edeceği zaman bütün evlatlarını yanına toplayarak, ince dallardan oluşan bir demet odun getirmelerini söylemiş. Evlatları da babalarının istediği şekilde ince dallardan oluşan yüz kadar odunu getirmişler. Baba bu dallardan birer tane vermiş, bunu kırmışlar ikişer tane vermiş zorlanarak da olsa onu da kırmışlar. Ancak dörder beşer olunca bunları kıramamışlar, bunun üzerine baba evlatlarına şu nasihatte bulunmuş;

- Evlatlarım! Sizler de tıpkı şu odunlar gibi, dağılırsanız güçsüz ve zayıf olursunuz, ancak hep birlikte hareket eder, beraberlik içerisinde olursanız çok kuvvetli olup her zorluğun üstesinden gelirsiniz.

Ayrıca Muhyiddin-i Arabî hazretleri bir insanda “kalp”, “ruh” ve “akıl” birleştiği zaman şeytanın o insana galip gelemeyeceğini, vesvese veremeyeceğini bize bildirmiştir. Kalp, ruh ve akıl bir olduğu zaman şeytanın bu güç ile baş edemeyeceğini anlamıştır.

Muhyiddin-i Arabî hazretlerinin (k.s) ikinci nasihati ise;

“İnsan mâsum değildir. Peygamberler müstesna, çünkü onlardan hiçbir şekilde günah sadır olmamıştır. Yani günah işlememiştir. Ancak diğer insanlar, evliya da olsa günah işleyebilir. Evet, Peygamberler mâsumdur, evliyalar ise mahfuzdur. Yani günah işlemiş olsalar bile günahında ısrar etmez ve hemen tevbe edip, Allah’a (c.c) yönelip af talep ederler. “Mahfuz” olmanın özelliği günahta ısrar edilmemesidir. Bir yerde bir günah veya hata yapmış isen, oradan ayrılmadan önce bir ibadet, taat yap öyle ayrıl. Ya bir tesbih çek, “subhanallah” de! “elhâmdulillah” de! Ya bir iki rek’at namaz kıl, oradan öyle ayrıl! Çünkü kıyamet günü yeryüzü de insan üzerine şahidlik yapacaktır. Nasıl ki insanın organları kendi lehine ve aleyhine şahidlik yapacak ise, yeryüzü de insanın lehine ve aleyhine şahidlik yapacaktır.”

Peygamber Efendimiz (s.a.v):

“Bir insan ezan okuduğu zaman onun sesini işiten her şey ona şahidlik edecektir!” buyurmuştur.

Muhterem kardeşlerim!

İşte, Muhyiddin-i Arabî hazretleri “şayet bir yerde günah işler de oradan bir taat veya ibadet yapmadan gidersen, o günah işlediğin yer, senin aleyhine ve günahına şahidlik yapar. Ancak o günahıktan sonra bir ibadet yaparsan o ibadet günahını süpürür gider, o zaman da senin lehine ve işlediğin ibadete şahidlik eder” buyuruyor.

Peygamber Efendimiz (s.a.v):

“Küçük de olsa bir günah işlersen, hemen arkasından bir iyilik yap ki o iyilik o günahı temizlesin” buyuruyor. (*Mesabihus Sünne*, 3956)

İnsan mâsum değildir. Diyelim ki bir günah işledin, meselâ bir kadına baktın, artık olan olmuş bunun arkasından bir “estağfurullah” de, bir salavat çek, bir “subhanallah” de, inşaallah o günahı siler.

Bir elbise içerisinde iken bir günah işlemiş isen o elbise senin üzerinde iken bir iyilik, ibadet, hayır yap ki o elbise de senin günahlarına ve aleyhine değil, senin lehine şahidlik yapsın.

Muhterem kardeşlerim! Bu bir lütf-u ilahîdir. Cenâb-ı Mevlâ (c.c) Müslümanları, bu ümmeti seviyor. Habibi Hz. Muhammed Mustafa'nın (s.a.v) hürmetine, O'nun (s.a.v) ümmetini de seviyor.

Demek ki kârlıyız elhâmdulillah! Bu yüzden ümitsiz olmayalım, hayırdan da geri kalmayalım. Daima yüzümüz hayra dönük olsun. Şayet bir günah olmuşsa hemen bir hayır yapalım inşaallah o hayır o günahı süpürüp, götürecektir.

Muhterem kardeşlerim, eskiden biliyorsunuz evlerde banyo yoktu. Genel hamamlar vardı. İnsanlar banyo yapmak istediği zaman bu hamamlara gider ve banyo ihtiyacını buralarda karşılardı. Şimdi herkesin evinde banyosu bulunduğu için artık bu hamamlar kalktı. İşte Muhyiddin-i Arabî hazretleri anlatıyor:

“Bir gün hamama gittim, baktım ki orada çok sevdiğim bir dostum berberi yanına çağırmış saçlarını tıraş ettiriyor. Ona seslendim:

- Efendi ne yapıyorsun? O ise ben daha söylemeden niyetimi ve ne demek istediğimi anlayarak:

- Ben temizim, abdestliyim, diye cevap verdi.

Ben ona eğer cenabetli isen saçını tıraş etme diyecektim, o kadar zeki idi ki ben daha anlatmadan o cevabını verdi”

Avam tabakası arasında “oruçlu iken, tırnan kesmek, bıyıkları kısaltmak... vs. mekruhtur” diyorlar, böyle bir şey yoktur. Ancak bir insan cünüp iken tırnak, saç, bıyık... vs. kesmesi mekruhtur. O da tahrimen değil, tenzihen mekruhtur. “Mekruh” iki kısımdır; bir tenzihen mekruh vardır bunda günah yoktur. Bir de tahrimen mekruh vardır ki bunda günah vardır.

Demek ki oruçlu iken bıyık kesmek, tırnak kesmek... vs. günah değil âdaba muhaliftir.

Muhterem kardeşlerim, demek ki bir yerde, bir elbise içinde... vs. bir günah işlersek, hemen arkasından bir hayır, ibadet etmeliyiz.

Cenâb-ı Mevlâ (c.c) fazlı keremidir ki, bizimle beraber olan melekler, yani kiramen katibîn meleklerinden, sağımızdaki melek sevaplarımızı, solumuzdaki melek ise günahlarımızı yazar. Ve sağımızdaki melek, solumuzdaki günahları yazan meleğin başkanıdır.

Demek ki, sevaplarımızı yazan melek “amir”, günahlarımızı yazan melek ise “memur”dur. Bir insan bir hayır işlediği zaman sağdaki melek hiç beklemeden hemen yazıyor. Bir günah işlediğimiz zaman soldaki melek hemen yazmak istiyor, ancak sağdaki melek ona beklemesini ve hemen yazmamasını söylüyor. Eğer o insan kısa bir süre sonra tevbe ederse işlediği günah yazılmıyor. Eğer tevbe etmezse çaresiz onun günahı solundaki melek tarafından yazılıyor.

Her insanın gece iki, gündüz iki meleği vardır. Kur’ân-ı Kerîm’de Cenâb-ı Mevlâ (c.c):

“İnsan ne konuşursa yanında iki tane melek vardır” buyuruyor.

Muhterem kardeşlerim, melekler bir sabah namazı vaktinde, bir de ikindi namazı vaktinde nöbet değişimi yaparlar. Yani sabah namazı vaktinde gündüz melekleri gelir gece melekleri gider. İkinci namazı vaktinde ise gece melekleri gelir, gündüz melekleri gider. Cenâb-ı Mevlâ (c.c) öyle ayarlamış ki, meleklerin geliş ve gidiş saatlerini namaz vaktine denk gelecek şekilde... Yani, melekler geldiği zaman o kulun namazda olduğunu görür, giderken de yine aynı şekilde namazda olduğunu görür.

Cenâb-ı Mevlâ (c.c) meleklerle sorar:

-O kuluma, gittiğiniz vakit hangi hâl üzere buldunuz?

Melekler:

- Yâ Rabbi! O kulunu biz gittiğimizde namaz kılarken bulduk, diye cevap verirler.

Cenâb-ı Mevlâ (c.c) meleklerle sorar:

- O kulumu siz gelirken hangi hâl üzere buldunuz?

-Yâ Rabbi! O kulunu geleceğimiz zaman namaz kılarken bulduk, diye cevap verirler.

Görüyorsunuz muhterem kardeşlerim, Mevlâ (c.c) öyle ayarlamış ki, melekler giderken namazda, gelirken namazda görüp o kulun lehine şahitlik yapsın diye nöbet değişimini namaz vakitlerine denk getirmiş.

Allah (c.c) bizlere karşı o kadar şefkatli, o kadar merhametlidir ki... Öyleyse bizlere düşen, O'nun (c.c) yolunda O'na (c.c) kulluk yapmaktır.

Öyle ki, konuşmamız, zikrimiz, fikrimiz, dünyamız ve ahiretimiz hep Allah (c.c) olmalıdır.

Muhterem kardeşlerim bir insan günah işleyebilir, ancak günaha devam etmemelidir. En doğrusu hiç günah işlememektir. Ancak insandır, hata edebilir, günah işleyebilir, ama ısrar etmemeli ve tevbe etmelidir.

Bazı meşayihler günah işlenen yerden hemen kaçıp uzaklaşmak gerektiğini belirtirken, Muhyiddin-i Arabî hazretleri (k.s) günah işlenen yerden bir hayır işleyip, ondan sonra oradan uzaklaşmayı tavsiye buyurmuştur.

Allah (c.c) hepimizi günahlardan muhafaza eylesin.

Bir insan bir yerde günah işlediği zaman bu günahın arkasından ikinci, üçüncü gelir ve hatta ondan sonra günahların lezzeti gelmeye başlar. Bu yüzden bazı meşayihler, günah işlenen yerden derhal uzaklaşmayı tavsiye etmişlerdir.

Muhterem kardeşlerim, bir insan daima Allah'ı (c.c) hatırlamalı, bir günah aklına geldiği zaman da, hemen tevbe, istiğfarla Allah'a (c.c) yalvarmalı ve affını talep etmelidir.

Muhyiddin-i Arabî hazretleri (k.s) bir başka nasihatlarında:

“Allah (c.c) hakkında daima ve daima hüsn-ü zan eyle, ancak bu hüsn-ü zannın seni günah işlemeye yönlendirmesin” buyuruyor.

Muhterem kardeşlerim, bizler daima Allah’ın (c.c) “Gafur” ve “Rahîm” olduğunu düşüneceğiz, ancak bileceğiz ki, Allah (c.c) aynı zamanda Şedidül ikab’dır azabı yine şiddetlidir. “Müntakim”dir, intikam alıcıdır. Allah (c.c) hakkında daima hüsn-ü zan besleyeceğiz zira insan her an ölebilir. Cenâb-ı Mevlâ (c.c) bir hadis-i kudsi’de:

“Ben, kulumun zannına göre muamele ederim” buyuruyor.

Yani kulum beni şefkatli, merhametli olarak düşünüyorsa, ben ona öyle muamele edeceğim. Eğer, azap edeceğimi düşünürse ona öyle muamele edeceğim, buyuruyor.

Demek ki Allah (c.c) hakkında daima Gafur, Rahîm, merhameti bol, kerim, şefkati çok şeklinde düşüneceğiz. Ancak bu düşünceler bizi günah işlemeye yönlendirmemelidir.

Ehlullahtan âlim bir zat vefat edince, onu rüya âleminde görmüşler ve kendisine sormuşlar:

-Cenâb-ı Mevlâ (c.c) sana nasıl bir muamelede bulundu?

-Allah (c.c) melekleri vasıtasıyla bana: “Çok günahın var, bu günahlarla nasıl geldin?” diye sordu. Ben de: “Yâ Rabbi ben seni böyle bilmiyordum, ben insanlara seni hep methettim. Allah (c.c) Gafur’dur, Rahîm’dir, Kerim’dir, dedim şimdi böyle beklemiyordum, deyince Allah (c.c):

- Öyleyse ben de seni affettim buyurdu, diye cevap vermiş.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) bir gün sahabelerine ganimet malını dağıttığı bir esnada bir olay yaşanmış.

Bir cariye, kaybettiği çocuğunu bulmak için telaş içinde sağa sola koşturuyor. Nerede küçük bir çocuk görse, hemen ona yaklaşıyor, kendi çocuğu olup olmadığını anlayınca bir başka çocuğa yöneliyor. En nihayetinde de kendi çocuğunu buluyor. Öyle bir şefkatle çocuğuna sarılarak, bağrına basıyor ki, bu manzarayı gören Peygamber Efendimiz (s.a.v) sahabelerine:

- Ey Ashabım! Bu kadın bu kadar sevgiyi, şefkat ve merhamet bağladığı bu çocuğunu cehenneme, ateşe atar mı? diye sormuş.

Bu soru üzerine sahabeler:

- Yâ Resûlullah bu mümkün müdür? Bir anne bu kadar çok sevdiği çocuğunu hiç ateşe atabilir mi? deyince, Peygamber Efendimiz (s.a.v):

- Allah’ın (c.c) kullarına olan şefkati, merhameti bu kadının kendi çocuğuna olan şefkat ve merhametinden daha fazladır, buyurmuştur.

Muhterem kardeşlerim, Cenâb-ı Mevlâ (c.c) mü’min kullarını kolay kolay cehenneme atmaz, ancak temiz değilse, kirli ise o kulunu temizler. Allah (c.c) bizleri kirlerden muhafaza eylesin, imanımızı kuvvetli eylesin.

Demek ki, Allah (c.c) hakkında hüsn-ü zan besleyecek, ancak bu hüsnü zannın bizi günahlara götürmesine izin vermeyeceğiz. Şöyle bir rivayet anlatılır, bu rivayetin ne kadar doğru olduğunu Allah (c.c) bilir.

Bir gün Peygamber Efendimiz (s.a.v) Kâbe'yi tavaf ederken bir adam görüyor. Öyle ki bu adam da Kâbe'yi tavaf ediyor. Ancak dua olarak sadece “Ya Kerim!” diyor. Rüknu Yemini’de Hacer-ül esved hizasında ve hemen her makamda yapılması, söylenmesi gereken dualar yerine, her makamda sadece “Ya Kerim” diyor.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz (s.a.v) adama:

- Sen hep “Yâ Kerîm” diyorsun da başka bir dua neden okumuyorsun?

- Ben cahilim, ümmiyim ve başka bir dua da bilmiyorum, senin yüzüne bakıyorum da çok mübarek bir yüzün var, çok merhametli bir yüzün var, ancak başka bir şey okumuyorum diye soruyor ve suçluyorsun, ben seni peygamberime şikâyet edeceğim.

- Senin şikâyet edeceğim dediğin peygamber benim.

Adam bunun üzerine bir anda Resûlullah Efendimiz’e (s.a.v) sarılmış, biraz da mahcup olmuş. Daha sonra Cebrâil (a.s) oraya gelerek, Peygamber Efendimiz’e (s.a.v);

- Yâ Resûlullah Allah (c.c): “Habibim, o Arabi’ye söyleyesin ki, o benim keremime aldanmasın, şefkat ve merhametime aldanmasın, onun yaptığı her ameli ondan tek tek soracağım ve hesaba çekeceğim, buyurdu.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) Arabi’ye durumu olduğu gibi anlatınca, o Arabî:

- Gerçekten Allah (c.c) böyle mi buyurdu? Benim keremime aldanmasın, yaptığı her şeyin hesabını ondan soracağım mı dedi?

- Evet, Allah (c.c); “soracağım” buyurdu.

- Allah (c.c) sorarsa, o zaman ben de O’ndan (c.c) soracağım,

- Allah (c.c) bana “ey günahkâr kulum” dediğinde ben de O’na (c.c); “Ey Gafur Rabbim” diyeceğim. O (c.c) bana: “Ey asi kulum” dediğinde, ben O’na: “Ey kerem sahibi Rabbim” diyeceğim. O (c.c) bana; “Sen günahlarla geldin” dediğinde ben O’na (c.c); “Sen de bana rahmetinle geldin” diyeceğim, dedi.

Daha sonra Allah (c.c) Cebrâil (a.s) ile haber gönderdi ve:

- Ne o Arabî bana sorsun, ne de ben ona sorayım, buyurdu.

Muhterem kardeşlerim, gerçekten de Allah’ın (c.c) lütfu ve keremi boldur. Allah (c.c) bizleri lütfundan ayırmasın ve bizlere keremiyle muamele eylesin (Âmin)

Allah’ın (c.c) kapısında ümitsizlik olmaz. Bir insan ne kadar günah işlerse işlesin, o günahları Allah’ın (c.c) rahmeti karşısında bir hiçtir. Fakat kendi amelini güvenip de, tamamen rehavete de kapılmasın. Çünkü bir şey yapmamıştır. Bu yüzden dünyada olduğumuz sürece,

insanın yaptığı taat ve ibadet, yer ve gök arasını dolduracak kadar çok olsa bile, emniyet hâli olmamalı, insanın âkıbeti değişebilir, emin olmamalıyız.

Allah (c.c) bizi muhafaza eylesin. Yine bir insanın işlemiş olduğu günahlar, yer ve gök arasını dolduracak kadar çok olsa bile, ümitsiz olmamalı ve yeise düşmemelidir. Yaşadığı sürece insan korku ve ümit arasında bulunmalıdır. Emin de olmamalı, ümitsiz de olmamalıdır. İnsan ne kadar çok taat ve ibadet yaparsa yapsın, amelini görmemeli, fakat günahlarını görmelidir. Zamanın gavsı, kutbu, şeyh Abdulkadir'i Geylani (k.s) Hazretleri, hacca giderken:

- Günahlarım denizlerin dalgalarından daha fazladır, günahlarım büyük dağlardan daha da büyüktür. Ancak Allah'ın (c.c) rahmetiyle karşılaştırdığımda, Allah'ın (c.c) rahmeti karşısında bir sivrisinek kadar bile değildir, diye duasında belirtmiştir.

Cenâb-ı Mevlâ (c.c) Kur'ân-ı Kerîm'de:

“Ey günah işleyen kullarım. Allah'ın rahmetinden ümitsiz olmayın, Allah şirkten başka bütün günahları bağışlar. Şüphesiz ki O, çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir” buyurmuştur. (*Zümer, 53*)

Allah (c.c) bizlere rahmetiyle muamele eylesin.